

PRVNÍ

KAPITOLA

Bylo jednou jedno místo, několik paneláků v kopci, fotbalový hřiště a škola a školka a stará vila se zahradou. Za domama les, v lese houby, v domech lidi a kousek pod sídlištěm továrna s vysokou věží s věčně žhnoucím plamenem. Ani výjimečně dobře, ani výjimečně špatně se v tomhle místě ve všech ohledech nežilo. Akorát že to bylo všude daleko. Bylo to daleko do města, do kina i k doktorovi, na koupání to bylo daleko, a co teprve do jiných měst a nedejbože jiných krajů. Málokdo vlastnil automobil, aby snadno dojel, a když už automobil vlastnil, neměl čas, protože za čas se dneska platí penězi a ty nerostou na stromech, rozhodně ne tady. Tady byli lidi chudí a na stromech rostly jabka a hrušky, sem tam špendlíky, nanejvýš bez. Jenže hruškama se nájem nezaplatí, a tak místní místo do světa chodili pracovat: do továrny a taky na lešení,

do pekárny, a když nepracovali za peníze, vařili doma holubky nebo pišota s tvarohem a starali se o nemohoucí báby stejně jako o děti. A těch dětí že bylo.

Bylo jich jak blech v psím kožichu a stejně jako blechy, i ty děti byly neustále v pohybu. Zrovna začalo léto, a tak trávily dny na ulici, na hřišti, na plácku před Kalinkou, kde se prodávaly žvejkačky s brambůrkama. Hrály kopanou neboli fotbal, a jak ho hrály! Jako bezmála profesionálové, světová extratřída mezi panelákama. A kostky taky hrály, i když to nebyla ve skutečnosti žádná hra, ale obyčejná sázkařina o koruny a dvoukoruny, přičemž pro štěstí plivaly, frkaly, foukaly do

zavřených dlaní, a vůbec všemožně kostky zaříkávaly, aby jim padlo vždycky dvakrát šest. A když se dvoukoruny rozkutálely po kapsách a míč zakoply kdovíkam do křoví, šplhaly po zídkách nahoru, aby mohly seskočit saltem na trávu, metat kotrmelce a přemety dozadu, dopředu i na stranu, odrážejíce se od rozpadajících se stěn nebo od pružiny z postele, kterou našly dole u potoka. Běhaly po venku, dokud se slunce nepřehouplo přes kopce přilehlých hor a sídliště nepřikryla tma. Takhle se jim žilo, od rána do večera, skrze noc do dalšího dne a pořád dokola. A ne že by to bylo žití špatné, to zdaleka ne, jenže dětská mysl je neposedná. Dětská mysl se zatím nestihla unavit a otupět koloběhem každodenností, chozením do továrny, po nákupech, sezením v kancelářích, chozením nahoru dolů po schodech na poštu. A proto, jakmile skončila škola a začaly prázdniny, začala společně s nimi v čerstvě uvolněných hlavách hlodat zvědavost, jak červ ve třešních. Byl červenec, vedro k zbláznění, když se dopoledne potkaly na kraji hřiště, tam, kde koruny stromů vytváří stín.

„Kdo má míč?“

„Je píchnutej.“

„More, tak to je pořád s váma...“

„Co mluvíš, naposled ho měl David.“

Překřikovali se jeden přes druhýho.

„A kde je David?“

*„A co kdybychom šli na
prozkoumávačku?“*

Jít na prozkoumávačku, to znamenalo prolezání starých opuštěných paneláků, které několikrát vyhořely, a jenom starší sourozenci najisto věděli, co všechno se v nich dá najít. Jednou je při tom chytila stará Siváková, byl z toho průšvih a uvnitř nakonec nebylo na první pohled zas tak moc k vidění. Střepy, sklo, kusy nábytku, stěny očouzené od častých požárů.

„Ale né, to už známe.“

„Pojedem někam.“

„A kam?“

„A co tam budeme dělat?“

„To je jedno, čhaje.“

„Já se bojím.“

„Někam úplně daleko.“

„To né...“

„Pojedem. Tady už to známe.“

Byla to pravda. Znali každý strom a suchou větev i všechny susedy a susedky, Holubovy a Vaňovy, starou bezzubou paní Soňu, která vysedávala na rantlu u zastávky a nadávala na mládež, vlasy vysoko vyčesané, na krku kočičí zlato. A to je přece pravda, že nejenom tělo, ale taky hlava potřebuje nakrmit, aby v ní myšlenky měly z čeho růst. A hlava nejí chleba s máslem a ani obzvláště vypečené rohlíky jí ke snídani nestačí. Hlava chce vidět, co ještě neviděla, slyšet, co ještě neslyšela, a učit se i jinak než ve školních lavicích. Domluvili se, že se potkají ráno v deset na zastávce.

